

HÁLÁS TISZTELETTEL
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. MÁJUS 2.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek> és a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Jn 6,28-29. v.
Lekció: ApCsel 8,1-8. v.
Textus: Zsid 12,28. v.
Énekek: 167/1; 167/2; 512/1; 111/1; 167/3;

OLVASMÁNY: Apostolok Cselekedeteiről írt könyv 8. részének 1-8. verse:
„Saul pedig egyetértett István kivégzésével. Azon a napon nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén. Kegyes férfiak azonban eltemették Istvánt, és nagy siratást tartottak felette. Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket. Akik pedig szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét. Fülöp lement Samária városába, és ott hirdette nekik a Krisztust. A sokaság egy szívvel és egy lélekkel figyelt arra, amit Fülöp mondott, mivel hallották és látták azokat a jeleket, amelyeket tett. A tisztátalan lelkek ugyanis sok megszállottból hangosan kiáltozva kimentek, sok béna és sánta is meggyógyult, és nagy öröm volt abban a városban.”

Igehirdetés előtti imádság:

Atyánk, mindenható, örök Úr Isten! Dicsőség néked, hogy újra itt, a templomban szolgálhatunk Neked istentiszteletünkkel. Kérünk, fogadd kedvesen hódolatunkat, és töltsd el Szentlelkeddel szívünket, hogy hálával, értelmünk odaadásával, minden érzésünkkel neked tudjunk szolgálni.

Köszönjük mindazt a jót, amivel megajándékoztál minket és gyülekezetünk tagjait is. Köszönjük a gyógyulást és erősödést, amit sokan kaphattak. De imádkozunk a kórházban levőkért, s azokért, akik most is szorongva várják a híreket az intenzív osztályon lévő szerettükről.

Köszönjük az édesanyákat, akiket még köszönhetünk itt, a földön. Köszönjük, akikért haláluk után is hálásak lehetünk Neked, hogy megajándékoztál velük.

De könyörgünk azokért, akik anyák napját a friss gyász fájdalommal kell megélniük, mert már nem lehet velük édesanyjuk, vagy éppen a temetésére készülnek. Légy kérünk, vigasztalójuk és megbékítőjük.

Mennyei Atyánk, kérünk, áldd meg istentiszteletünket. Köszönjük, hogy miközben teljes szívvel nekünk kellene most is Téged szolgálni, Te szolgálsz nekünk szeretettel, Igéddel, vigasztalásoddal, útmutatásoddal. Segíts, hogy szavadat, Igédet teljesen be tudjuk fogadni! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Zsidókhöz írt levél 12. részének 28. verse:

„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.”

Szeretett Testvéreim!

Köszönet és hála érte Istennek, hogy csaknem két hónap után újra együtt lehetünk istentiszteleten.

Amikor hálát adunk Istennek ezért, akkor azt is megköszönjük neki, hogy adott kitartást, erőt mindazoknak, akik a járvány visszaszorításaért fáradoztak. Különösen is hálát adunk az egészségügyben dolgozókért, orvosokéért, ápolókéért, mentősökéért, a kirendelt katonákéért, oltópontokon dolgozókért, vagy a közigazgatásban dolgozókért. De ugyanígy a kórházlelkészekéért, látogatókéért. Ne szűnjünk meg imádkozni értük, akik szünet nélkül dolgoztak és dolgoznak azért, hogy a járvány visszaszoruljon. Hála és dicsőség legyen Istennek és köszönet az ezért fáradozó embereknek, hogy ma itt lehetünk.

Miközben örülhetünk annak, hogy együtt vagyunk, ne feledkezzünk meg azokról, akik most is szorongva, aggódva gondolnak szeretteikre, akik kórházban, intenzív osztályon vannak. S ne feledkezzünk meg azokról, akik gyászolnak, temetésre készülnek, mert a járvány, vagy más betegség elragadta tőlük a hozzátartozóikat.

És legyünk józanok, bölcsek, óvatosak, mert a járvány még nem múlt el.

Mégis áldott az Isten, hogy május első vasárnapján, anyák napján hálaadásra és könyörgésre jöhettünk össze a templomunkban.

Az elmúlt hetekben a naponkénti bibliaolvasásunk során az első keresztyén gyülekezet életéről olvashattunk az Apostolok Cselekedeteiről írt könyvben. Az egyre jobban szaporodó gyülekezetet végül szétverték, börtönbe zárták az ellenségei. És ma hallottuk, hogy a Jeruzsálemből elmenekülők szétvitték a Jézus Krisztusról szóló jóhírt. Nem bírták magukban tartani az örömeiket, a Jézus Krisztus iránti szeretetüket. Az Isten jóságáról szóló örömhírt.

Nem volt szükségük harangszóra, hogy meghirdessék: istentisztelet kezdődik. Mert az egész életük istentisztelet volt. Nem kellett nagyon bizonygatniuk sem, hogy megéri Jézus Krisztushoz tartozni, mert maga az Úr Jézus Krisztus mutatta meg isteni hatalmával, hogy velük van. Csodák történtek, betegek gyógyultak meg, amikor Jézus Krisztus követői imádkoztak, hitelt szóltak és cselekedtek. Olyan szeretettel és hálával ragaszkodtak Jézus Krisztushoz, hogy ez a szeretet és hála önmagában is eléggé bizonyíték volt, hogy mennyit kaptak ők Krisztustól.

Nemcsak az ünnepnapokon, hanem minden nap, minden órájában tele volt a szívük Jézus Krisztus szeretetével és az iránta érzett hálával.

Jó az, amikor ünnepnapokon odafigyelünk Istenre. Jó, hogy ma, vasárnap, istentiszteleten lehetünk együtt. Jó, hogy vannak ünnepek, amikor a hétköznapiakból kiszakadva felüdülhetünk.

Így nagyon szép ünnep ma az anyák napja is. Kell, hogy legyen olyan nap, amikor különösen is odafigyelünk az édesanyákra, és hálát adunk édesanyánkért, nagymamánkért, s mindazokért, akik szeretetben felneveltek.

De mennyivel többet ér, ha az édesanyák, nagymamák minden nap érzik, kapják a szeretetet, törődést a gyermekeiktől. Nemcsak anyák napján. Mennyivel többet ér, s mennyivel több öröm van abban, ha a gyermek naponként hálás és engedelmes az édesanyjának, ha naponként figyelmes és segítőkész, és naponként keresi az édesanyja kedvét.

A naponként kimutatott szeretet mellett is helye van az anyák napjának. Ekkor is ki lehet, és ki kell fejezni a hálánkat az édesanyánkért, az édesanyákért. De az igazán szép ünnep az, amikor az ünnep és a hétköznapok ugyanarról szólnak, nincsenek ellentétben egymással.

Az első keresztyének élete ezt mutatta és az igehirdetés alapigéje is erről szól, hogy ott van erő az istentiszteletben, ahol nem kerül ellentétbe a hétköznapi élet és az ünnep. Ahol a hétköznapokat is átjárja az Isten iránti hála és megbecsülés.

„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.”

Az elmúlt, több mint egy esztendőben sok félelem és bizonytalanság vett körül bennünket. Sokan, akik egy ideig csak nevettek a járványon, összeomlottak, amikor barátaik, szeretteik kerültek kórházba, vagy hunytak el.

Mások a munkájukat veszítették el, és sokan élnek létbizonytalanságban. Nagy tervek és álmok borultak fel, úgy a magánéletben, mint a gazdasági életben is. És látnunk kellett, látnunk kell, hogy a földi élet bizony könnyen megrendül, felborul. De ugyanígy látnunk kell folyamatosan, hogy milyen könnyen fel lehet borítani a békét egy-egy országban, vagy országok között. Milyen könnyen semmi-vé lesznek tekintélyek, amikor kiderülnek a viselt dolgaik. Szilárdnak hitt országok és birodalmak recsegnek-ropognak. Amiről azt hinnénk, hogy soha meg nem dőlhet, mert olyan erős birodalom, váratlanul a fennmaradás határára sodródik a belső feszültségek miatt.

A földi élet bizonytalanságai között azonban kaptunk egy szilárd, megingathatatlan reménységet: az élő Isten országát, a mennyei hazát. A halál pusztító erejével szemben megkaptuk a feltámadás reménységét, az újjáteremtés bizonyosságát. A sátáni káosszal és zűrzavarral szemben megkaptuk az Isten igazságának, dicsőségének megingathatatlanságát. Amikor felborítják még a teremtettségéből, a biológiai fejlődésből származó és elvárható rendet, akkor is érvényes és megingathatatlan marad az Isten terve és akarata. Megmarad az Isten országa. Amely éppen azért megingathatatlan és szilárd, mert nincs benne bűn, betegség, gonoszság és szeretetlenség. Hanem az örökkévaló Isten királyi uralma érvényesül benne.

Jézus Krisztus az élete árán megszerezte nekünk az állampolgárságot ebbe a megingathatatlan országba. Mert aki hisz a Fiúban, annak örök élete van. Ezért várjuk a feltámadást és az örök életet.

Szeretünk itt, a földön élni. De ha itt minden összeomolna, felfordulna, összezavarodna, akkor is van egy biztos menedékünk, egy biztos, szilárd hazánk, az Isten országában.

Ha mindent elveszítenénk is, Isten biztonságot adó szeretetét, kegyelmét nem veszítjük el.

Ha a mások bűne, vagy a mi bűneink is mindent összekuszálnának, és ingatag mocsárrá tennék az életünket, Jézus Krisztusban szilárd alapra, megingathatatlan kőszikla alapra állhatunk a bűnbocsánat ereje által.

Ennek öröme, reménysége indította hálára az első keresztyéneket, és ennek öröme és reménysége indítson minket is hálára keresztyén, Krisztust követő életünkben.

„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.”

A Zsidókhöz írt levél szerzője ezen a helyen az Istennek való szolgálat alapjává a hálát tette. Az istentisztelet alapja a hála. Hálából Isten minden jóságáért, kegyelmének gazdagságáért jövünk istentiszteletre, tartjuk meg az istentiszteleteinket. Hálából.

Ez a hálával eltelt szív és élet magyarázza, hogy miért tudtak naponta időt szánni az istentiszteletre az első keresztyének. Mert hálából fakadó szolgálatnak tekintették az istentiszteleteket. Ezért nem volt teher, mert hálából tették. Örömmel tették. Ők is gazdagodtak, ők is erősödtek a hitben, de mégsem önmagukért mentek az istentiszteletre, hanem Krisztusért. Hálából.

Internetes hozzászólásokban, blogokban, beszélgetésekben lehet olvasni, hallani olyat, hogy ma semmit nem kaptam az istentiszteleten. Szomorúan olvasom, hallgatom az ilyen beszédet, mert a hangsúly azon van, hogy ő mit kapott, s nem beszél arról, hogy elmentem, hálát adni Istennek megtartó szeretetéért. Elmentem, hálát adni Istennek, hogy megbocsátotta a bűneimet. Elmentem, hálát adni Istennek, hogy tudtam Krisztusról beszélni másoknak. S ma, akik itt vagyunk: Elmondhatjuk-e: Eljöttem hálát adni, s minden más csak ráadás!

Egyszer egy idős özvegy édesanya panaszolta el az egyik faluban, hogy a gyermekei rendszeresen hazajönnek, és felpakolnak mindabból, amit ő szeretettel készít nekik. De egyiknek sem jut eszébe, hogy segítsen kapálni, vagy legalább akkor, amikor ott van, segítsen megetetni a jószágot, vagy segítsen lepókhálózni, pedig neki már mindez nehéz. Szeretettel készít nekik mindent, tésztát, befőttet, vágott baromfit, de fáj a hálátlanságuk. Mindig köszöntik őt anyák napján virággal, de ő jobban örülne, ha csak egy látogatás alkalmával valamelyikük segítene neki az otthoni munkában.

Vajon Istent hogyan tiszteljük? Örülünk mindannak, amit tőle kapunk, de van-e érte hála a lelkünkben? Megmutatjuk-e a mindennapokban, hogy egész életünk hálás Istennek? Értjük-e, hogy az istentisztelet lényege először abban van, hogy szolgálunk Istennek. Azzal is, hogy istentiszteletre járunk, nemcsak vasárnap, hanem hétköznap is, először is Jézus Krisztusnak szolgálunk! Nem magunkért, hanem érte tesszük. Hogy őt dicsőítsük, neki adjunk hálát, vagy elmondjuk, hogy a segítsége, könyörülete nélkül nem boldogulunk mi sem, de ez az egész világ sem.

Hálával szolgáljunk, Istennek tetsző, Istennek megfelelő módon. A Szentírásban sokszor olvashatjuk, hogy Istent a legjobb, a tiszta, a nemes illeti meg.

Minden szempontból. Ha hálásak vagyunk neki, akkor az életünk minden területén neki tetsző életet akarunk élni. Nemcsak vasárnap és nemcsak a templomban.

Egy idős nagymama panaszkolta még évekkel ezelőtt a buszon, hogy az unokái vettek neki egy mobiltelefont, hogy bárhol, bármikor elérhessék. S ő nem tud örülni neki, mert nem tudja kezelni. Azt mondta, olyan kicsi, hogy az ő öreg kezéből mindig kiesik, a számokat, betűket sem látja rajta. Az unokák jót akartak. Csak nem a nagymamának megfelelő módon. Így senki sem tudott igazán örülni, mert nem ért célt az ajándék.

Örülhet-e, megáldhat-e minket az Isten, ha csak a saját fejünk szerint, a saját elgondolásunk szerint akarjuk őt szolgálni, nem pedig a neki tetsző módon? Az az Istennek tetsző szolgálat, ha szeretjük Jézus Krisztust, akit ő elküldött a világba. Szeretjük Őt szeretetben, igazságban, tisztességben, jóságban és ártatlanságban.

Így folytatódik az Ige: *legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel.* Tisztelettel és félelemmel.

Ez a két szó az eredeti nyelven is közel áll egymáshoz a jelentésében. Mindkettő jelenti az istenfélelmet. Csak amíg az első az óvatos, meggondolt, megfontolt tiszteletéről beszél, addig a másik az érzésekről. A tisztelettel eltelt félelemről.

A keresztyén élet hálás élet. Értelemmel és érzelemmel megélt hálás élet. Értelmünket, gondolatainkat és érzéseinket is Isten szolgálatába állító élet. Nem tudunk úgy hálásak lenni a bűntől szabadító Istennek, ha közben gonoszságon, bosszúálláson, csaláson jár az eszünk. De nem tudunk úgy sem igazán hálásak lenni, ha közönyösek vagyunk Isten dolgai és a körülöttünk lévő világ iránt.

Értelemmel és érzelemmel is hódolnunk kell Isten előtt, szolgálva neki hálával. Ezért van helye az istentiszteleten a tanításnak és az imádságnak, a bűnvallásnak és a dicsőítésnek, a Szentírás olvasásának és a hitvallásnak.

Ha tisztában vagyunk már azzal, hogy rendíthetetlen országot, megingathatatlan örökséget kaptunk Istentől, szolgáljunk neki hálával és örömmel. Hálás életünkben adjuk neki az értelmünket és a szívünket is, hogy ne kényszer, kötelesség, hanem öröm legyen kifejezni: Szeretlek Uram, Megváltóm, dicsőséges Istenem! Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, hálaadással és értelemmel! Ámen

Imádkozzunk!

Áldott légy, örökkévaló Mennyei Atyánk, aki szilárd, rendíthetetlen országot készítettél nekünk a mennyei hazában. Köszönjük, hogy amikor napról napra szembesülünk a mulandósággal, ennek a világnak a bizonytalanságával, akkor is teljes reménységgel várhatjuk a feltámadást és az elmúlhatatlan örök életet!

Könyörülj rajtunk, hogy Szentlelked és Igéd fegyelme alatt Neked tetsző, Téged dicsőítő, mindig neked hálás életet tudjunk élni! Urunk, csak Te tudod, hogy hányan és hányszor határoztuk el, hogy egész életünkkel Neked élünk, s milyen rövid idő volt, amíg ezt meg tudtuk tartani kegyelmedből. Bocsásd meg, hogy értelmünket és érzéseinket olyan nehezen tudjuk átadni a Te szolgálatodra. Bocsásd meg,

hogy elfelejtjük a hálaadást, és nem vesszük komolyan, hogy Neked tartozunk szolgálattal, hálaadással életünk minden napján.

Tölts el minket, kérünk a hálaadás örömeivel, a hálás élet békességével. Taníts minket arra, hogy minden istentisztelettel, amelyen részt veszünk, Neked szolgálunk. Segíts, hogy ne essék ez soha nehezünkre, a hétköznapi rohanásai, terhei, kísértései között.

Könyörgünk dicsőséges Krisztusunk a kórházban levőkért és az otthonukban lábadozókért. Könyörgünk az intenzív osztályokon levőkért, a lélegeztető gépeken szenvedőkért. Könyörgünk azokért az országokért, ahol a betegek töredékét tudják csak kórházban ellátni. Urunk, könyörülj a világon, hogy vége lehessen a járványnak.

Köszönjük, hogy hazánkban csökkenhet a betegek száma, de vigyázz ránk, hogy sem könnyelmű elbizakodottsággal, sem felelőtlen gonosszággal ne akadályozzuk mások gyógyulását, a járvány visszaszorítását. Áldd és segíts meg kérünk mindazok munkáját, akik a járvány visszaszorításán, a betegek gyógyulásáért fáradoznak.

Imádkozunk vezetőinkért, hogy istenfélő bölcsességgel kormányozhassák a rájuk bízottakat. Urunk, most, amikor egyre hevesebb harc kezdődik a jövő évi választásokért, hozzád könyörgünk, hogy adj népünknek istenfélő vezetőket, akik neked szolgálnak, neked engedelmeskednek, és a te dicsőségedet keresik. Nem érdemeljük meg, hogy könyörülj rajtunk, mégis a Te irgalmas szeretetedért esedezünk! Adj, kérünk békét a földön, békességet a szívekbe, hogy terjedjen Krisztus evangéliuma, a bűnbocsánat, a feltámadás, az örök élet szilárd reménysége. Hadd lehessünk kegyelmedből mi is hálás hirdetői evangéliumodnak! Ámen

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.